

CAMILLA LÄCKBERG

KULDNE PUUR

Rootsi keelest tõlkinud Aive Lauriste

„Kas ta ei võiks olla vigastatud?“ küsis Faye.

Tema pilk püsis laual, ta ei suutnud neile silma vaadata.

Põgus kõhklushetk. Seejärel kahetsev hääl.

„Nii palju verd. Nii väikesest kehast. Kuid ma ei hakka spekulerima, enne kui kohtuarst on oma hinnangu andnud.“

Faye noogutas. Talle ulatati läbipaistvasse plasttopsi valatud vesi ja ta tõstis selle huulile, kuid käsi värises nii kõvasti, et mõned tilgad kukkusid lõuale ja nirisid seal pluusile. Lahkete siniste silmadega blond naispolitseinik kummardus üle laua ja ulatas salvräti.

Ta kuivatas end aeglaselt. Vesi jätab siidpluusile inetud plekid. Mitte, et sel enam tähtsust oleks.

„Kas pole mingit kahtlust? Üldse mingit kahtlust?“

Naispolitseinik vaatas oma kolleegi poole ja raputas siis pead. Ta valis hoolikalt sõnu:

„Nagu juba ütlesin – arst peab kuriteopaigalt leitud tõendite põhjal otsuse langetama. Kuid antud juhul osutab kõik ühele: sinu eksmees Jack mõrvas su tütre.“

Faye sulges silmad ja surus alla nuuksatuse.

JULIENNE JÄI LÕPUKS magama. Tema juuksed olid laiali roosal padjal ja hingamine rahulik. Faye silitas ta põske, ettevaatlikult, et mitte teda äratada.

Jack pidi õhtul saabuma koju ärireisilt Londonist. Või oli see Hamburg? Faye ei mäletanud enam. Ta on koju jõudes väsinud ja stressis, kuid Faye teeb kõik, et ta saaks korralikult lõõgastuda.

Ta pani magamistoa ukse vaikselt kinni, et mitte Julienne'i äratada, hiilis koridori ja kontrollis, kas välisuks on lukus. Köögis tõmbas ta käega üle töötasapinna. Kolm meetrit valget marmorit. Carrara oma, muidugi mõista. Kahjuks tõeliselt ebapraktiline, sest poorne marmor tõmbas endasse mustust nagu svamm ja oli juba inetult plekiline. Kuid Jackile ei kõlvanud praktilisem lahendus. Narvavägeni korteri köök oli maksnud veidi alla miljoni ja kokku polnud siin hoitud mitte millegagi.

Faye sirutas käe Amarone pudeli järele ja asetasklaasi tööpinna. Klaasi kõlvin marmorplaadil, veinivulin, kui ta seda klaasi valas – nendest helidest koosnes ta elu õhtutel, kui Jack oli ära. Ta valas ettevaatlikult veini klaasi, et mitte valgele marmorile uusi punase veini plekke tekitada, ja sulges klaasi huulile tõstes silmad.

Ta keerasklaasi abil hämaramaks ja läks esikusse, kus rippus must-valge portree temast, Julienne'ist ning Jackist. Selle oli pildistanud Kate Gabor, kroonprintsessi mitteametlik õukonnafotograaf, kes tegi iga aasta uued idüllilised pildid sügislehtedes hullavatest säravvalgetes riietes kuningapere lastest. Nemad Jackiga olid otsustanud teha suvepildid. Nad seisid rõõmsalt ja lõõgastunult merekaldal. Julienne nende vahel, heledad juuksed tuules lehvimas. Valgetes riietes, muidugi mõista. Fayel lihtne Armani puuvillane kleit, Jackil särk ja üleskääritud säärtega Hugo Bossi püksid, Julienne'il pitskleit Stella McCartney lastekollektsioonist. Nad olid vahetult enne pildistamist tülli läinud. Faye ei mäletanud enam, mille pärast, teadis vaid, et see oli tema süü. Lahkhelist polnud portreel jälgegi.

Faye läks trepist üles. Ta kõhkles Jacki töötoa ukstel, kuid löi selle lahti. Tuba asus tornis, kust avanes vaade igasse ilmakaarde. Erakordse objekti unikaalne planeering, oli maakler öelnud, kui ta neile viis aastat tagasi korterit näitas. Fayer oli juba Julienne kõhus ja pea helgeid tulevikulootusi täis.

Ta armastas seda tornituba. Avarus ja akendest tulvav valgus tekitasid lendamise tunde. Nüüd, kui väljas oli pime, ümbritsesid kaarjad seinad teda nagu soe kookon.

Ta oli toa ise sisustanud, nagu ka ülejäänud korteri. Valinud tapeedid, riiulid, kirjutuslauad, fotod ja kunstiteosed seintele. Ja Jack oli tema tööga rahul. Hea maitse ei olnud teda kunagi alt vedanud, niisiis tundis ta alati uhkust, kui külalised temalt sisekujundaja numbrit palusid.

Hetkeks oli lubanud ka Jack naisel särada.

Kui teised toad olid kaasaegselt sisustatud, avarad ja õhulised, siis Jacki tuba oli mehelikum. Karmim. Ta oli sellele toale rohkem rõhku pannud kui Julienne'i toale ja ülejäänud korterile kokku. Jack pidi siin nii palju aega veetma ja langetama tähtsaid otsuseid, mis mõjutasid perekonna tulevikku. Varjupaik kõrgel pilvede all oli vähim, mida naine talle pakkuda sai.

Faye libistas rahulolevalt käe üle Jacki kirjutuslaua koreda pinna. Ta oli kunagi Ingmar Bergmanile kuulunud laua koju vedanud Bukowski oksjonimajast. Jack polnud suurem Bergmani tundja, mees eelistas märulifilme peaosas Jackie Chaniga või komöödiaid peaosas Ben Stilloriga, kuid tallegi meeldis ajalooga mööbel.

Kui nad külalistele korterit näitasid, patsutas mees kaks korda peopesaga lauapinda ja rääkis nagu möödaminnes, et kunagi oli see kaunis mööbliese olnud kuulsa režissööri kodus. Iga kord, kui ta seda tegi, tõmbus Faye suu naerule, sest neid sõnu lausudes kohtusid nende pilgud. See oli veel üks tuhandetest asjadest, mida nad oma elus olid jaganud. Just nendele tähendusrikastele pilkudele, väikestele olulistele ja ebaolulistele hetkedele, oli rajatud nende suhe.

Faye vajus arvuti taha toolile, tegi sellega poolringi ja peatus näoga akna poole. Väljas sadas lund, mis muutus kaugele alla

tänavale jõudes lõrtsiks. Kui ta end aknale lähemale küünitas ja alla vaatas, nägi ta autot vaevaliselt läbi pimedade veebruariõhtu rühkimas. Banérgatanile jõudes keeras juht rooli ja kadus linna poole. Hetkeks unustas Faye, miks ta oli siia tulnud ning Jacki töötuppa maha istunud. Liiga lihtne oli pimedusse kaduda, lasta pimedust lõhestavatel langevatel lumeräitsakatel end ära nõiduda.

Faye pilgutas silmi, ajas selja sirgu ja keeras tooli tagasi suure Apple'i ekraani poole. Ta liigutas hiirt ja monitor ärkas ellu. Ta mõtles, kuhu Jack oli pannud suure hiirepadja, mille ta mehele jõuludeks oli kinkinud ja mille peal oli foto temast ja Julienne'ist. Selle asemel kasutas mees Nordea inetut sinist hiirepatja. Aasta jõulukink privaatpanganduse klientidele.

Salasõna ta teadis. *Julienne 2010*. Hea seegi, et ekraanisäästjaks polnud Nordea, ekraanilt vaatas vastu foto temast ja Julienne'ist, mille mees oli teinud Marbellas. Nad lamasid veepiiril ja Faye oli tütre sirgetele kätele tõstnud. Mõlemad naersid, kuid Faye naeru oli rohkem tunda kui näha, kui ta veepiiril lamas, juuksed vees hõljumas. Julienne'i säravsinised silmad vaatasid otse kaamerasse, otse läbi läätsede. Otse Jacki sama sinistesse silmadesse.

Faye kummardus lähemale ja libistas pilgu üle keha, mis oli pruuniks päevitunud ning läikis veest ja soolast. Kuigi sünnitusest oli tol ajal möödunud vaid paar kuud, oli ta siis paremas vormis kui praegu. Kõht oli lame. Käsivarred saledad. Reied siredad ja trimmis. Nüüd, vaevalt kolm aastat hiljem, kaalus ta vähemalt kümme kilo rohkem kui Hispaanias. Võib-olla koguni viisteist kilo rohkem. Ta polnud ammu enam end kaaluda julgenud.

Ta kiskus pilgu oma kehalt ja avas veebibrauseri, klikkis ajalool ja kirjutab otsingusse „porno“. Nähtavale ilmub kümneid kuupäevade järgi sorteeritud linke. Ta võis kerge vaevaga saada Jacki viimaste kuude seksuaalsetest fantaasiatest ülevaate. See oli nagu kiima entsüklopeedia. *Seksfantaasiad lollikestele*.

Kahekümne kuuendal oktoobril oli mees vaadanud kaht videoklippi. „*Russian teen gets slammed by big cock*“ ja „*Skinny teen brutally hammered*“. Rääkigu nad pornotööstuse kohta mida tahes, pealkirjad on neil igatahes konkreetsed. Ei mingit ümberjutustamist.

Ei mingit ilustamist, kohendamist ega luiskamist selle kohta, mis tulemas ja mida teisel pool ekraani näha tahetakse. Avameelne dialoog, avatud ja aus kommunikatsioon.

Jack oli pornot vaadanud seitsaadik, kui ta meest tundma sai. Ta isegi vaatas vahel, kui kodus üksi oli. Ta muigas sõbrannade üle, kes väitsid, et nende meestele ei tuleks pähegi pornot vaadata. Räägi veel allasurutud tungidest.

Varem polnud Jacki pornovaatamine nende seksuaalelu mõjutanud. Kuid nüüd ei otsinud mees enam temaga kontakti, kuigi oli püüdnud rahuldust saada sellistest filmidest nagu „*Skinny teen brutally hammered*“.

Klomp kõhus muutus iga uut filmi läbi vaadates aina raskemaks. Tüdrukud olid noored, kõhnad ja alandlikud. Jackile olid alati meeldinud kõhnad ja noored tüdrukud. Mitte mees polnud muutunud, vaid tema. Ja kas sellised naised ei meeldinud mitte kõigile meestele? Östermalmis polnud vananemise ja kaalutõusu jaoks kohta. Vähemalt mitte siis, kui juhtusid olema naine.

Viimase kuu jooksul oli Jack vaadanud sama filmi seitsekaheksa korda. „*Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher*“. Faye pani filmi mängima. Muustrilises seelikus, lipsuga valges särkis ja sukkades Pipi Pikksuka patsidega noorel tüdrukul on koolis probleem. Kõige suuremad raskused kimbutavad teda bioloogiatunnis. Murelikud, kohusetundlikud vanemad korraldavad talle järeleaitamistunni ja jätavad tütre üksi koju. Uksekell heliseb. Ukse taga seisab neljakümnendates eluaastates paigatud käistega pintsakut kandev mees, portfelli käes. Nad astuvad heledates toonides kööki. Tüdruk toob õpikud ja avab need. Nad vaatavad koos inimkeha lihaseid.

„Ma nimetan lihaseid ja sa näitad, kus need su kehas asuvad, saad sellega hakkama?“ küsib õpetaja madalal häälel.

Tüdruk teeb suured silmad, noogutab ja torutab huuli. Ta saab kahe lihasega hakkama. Kui mees palub näidata *gluteus maximus*, tuharalihast, tõmbab ta seeliku nii palju üles, et aluspükste äär ilmub nähtavale, ja osutab kubemepiirkonnale. Õpetaja raputab naeratades pead.

„Tõuse püsti, ma näitan,“ ütleb ta.

Tüdruk lükkab tooli enda alt ja tõuseb. Mehe suur käsi libiseb üle põlveõndla üles seeliku alla. Ta tõstab seeliku üles ja lükkab püksiaäre eest ja libistab sõrme sisse. Tüdruk oigab. Täiuslik, pornograafiline oie, milles võib siiski aimata süütust ja kergeid süümepiinu. Nagu tunnistaks ta vaatajale, et on keelatud tegevusest teadlik, kuid ei suuda sellele vastupanu avaldada. Et kiusatus on liiga suur, et sellest võitu saada.

Mees libistab sõrme mitu korda sisse. Vajutab ta siis näoli lauale ja kepib teda. Tüdruk karjub, oigab, kraabib küüntega lauda. Palub lisa. Lugu lõpeb sellega, et mees palub tal prillid – mis on sõiduhuos ninalt libisenud – ette panna, enne kui tüdrukule näkku ejakuleerib. Nägu naudingust moondunud ja suu pooleldi avatud, võtab koolitüdruk sperma vastu.

Meeste spermavaimustus ei paista kusagil mujal nii selgelt välja kui pornofilmides. Seda jagatakse ihast nõrkenud naistele, kes võtavad selle vastu paotunud huulil nagu kingituse.

Faye klõpsas arvuti paari hiireklikiga inetul Nordea matil kinni. Kui see on see, mida Jack tahab, peab ta seda saama.

Ta lükkas tõrksalt krigiseva tooli enda alt ja tõusis. Väljas oli nüüd juba kottpime. Kerge lumesadu oli järele jäänud. Ta võttis oma veiniklaasi ja lahkus toast.

Walk-in garderoobis oli olemas kõik, mis vaja. Faye vaatas kella. Pool kümme. Jacki lennuk peaks kohe maanduma, varsti istub ta taksos. Tänu Arlanda VIP-teenindusele ei võta lennujaamast lahkumine kaua aega.

Faye käis kiiresti duši all ja raseeris maha kerge tüüka, mis häbemekingule oli kasvanud. Kuivatas keha ja meikis end – mitte nii nagu tavaliselt, vaid pisut lohakamalt, noortepärasemalt. Määris põskedele kõvasti põsepuna, liialdas ripsmetušiga ja andis viimase lihvi nätsumulliroosa huulepulgaga, mille oli leidnud sahtlipõhjast ja mis oli olnud mingilt ürituselt saadud kinkekotis.

Jack ei saa mitte teda – mitte Fayet, oma naist, oma lapse ema – vaid kellegi noorema ja süütuma, kellegi, kes on veel puutumatu. See oli see, mida ta vajab.

Ta valis ühe Jacki peenema halli lipsu ja tegi lohaka sõlme. Pani ette prillid, mida ta ei julgenud teiste ees kanda ja mis ta külaliste tultes alati ära peitis. Neljakandilised mustad Dolce & Gabbana prillid. Faye uuris tulemust peeglist. Ta nägi kümme aastat noorem välja. Peaaegu selline nagu siis, kui ta Fjällbackast lahkus.

Ta polnud siis kellegi naine. Kellegi ema. See oli täiuslik.

Faye hiilis Julianne'i tuppa, et võtta sealt üks tema märkmikutest, ja roosa udusulega pliiats. Ta peatus, kui kuulis last unes midagi pomisemas. Kas ta ärkab? Ei, peagi hingas laps taas rahulikult.

Ta läks kööki, et täita oma veiniklaas, kuid tõmbas lahti hoopis sahtli, kus olid Julianne'i plasttopsid. Ta valas veini suurde kaane ja kõrrega varustatud Hello Kitty topsi. Täiuslik.

Kui välisuks lukust lahti keerati, istus ta ja lehitses The Economisti, mida Jack harjumusest tellis. Faye oli perekonnas ainus, kes seda luges.

Jack pani koti põrandale, võttis kingad jalast ja pistis neisse seedripuust klotsid, mis pidid aitama pehmest itaalia nahast käsitsi valmistatud jalanõude vormi hoida. Faye püsis paigal. Roosa huulemääre, mis asendas tavapärasest diskreetset Lancôme'i huuleläiget, muutis huuled kleepuvaks ja lõhnas pisut sünteetiliselt.

Jack avas ettevaatlikult külmkapi. Ta polnud ikka veel naist märganud. Ta liikus vaikselt, arvates ilmselt, et nii naine kui ka Julianne juba magavad.

Faye uuris meest elutoa pimeduses. Nagu akna taga piiluv võõras, võis ta meest ilma tema teadmata jälgida. Tavaliselt oli Jack alati pinges. Nüüd, kui ta arvas, et keegi ei jälgi teda, liikus ta teistmoodi. Lõdvestunudult, peaaegu hooletult. Tavapärane uhke kehahoiak oli kergelt kokku vajunud; mitte palju, kuid piisavalt, et naine, kes teda nii hästi tundis, vahet märkaks. Mehe nägu oli siledam, ilma murekortsudeta, mis seda nii tihti ilmestasid, isegi seltskonnas viibides, mis oli nii intiimselt seotud tema karjääri, nende eluga, kus naerust ja klaasikõlinast võis juba järgmisel päeval välja kasvada miljoneid töötav äri.

Faye meenutas, milline oli Jack olnud siis, kui nad kohtusid. Üleannetu pilk, õnnelik naer, käed, mis pidid naist kogu aeg puutuma, viimastel ei saanud temast kunagi küllalt.

Külmkapituli valgustas mehe nägu, ja naine ei suutnud temalt pilku pöörata. Faye armastas meest. Armastas tema laiu õlgu. Armastas tema suuri käsi, mis nüüd hoidsid mahlapakki ja tõstsid selle suu juurde. Peagi on need käed tema peal, tema sees. Taevas, kuidas ta seda ihkas.

Võib-olla pani igatsus ta keha liikuma, sest korraga keeras mees pea puhtaksküritud ahjuukse poole ja nägi selle peegeldusest naist. Ta võpatas ja keeras end ringi. Mahlapakk käes, poolel teel suu juurde.

Ta pani selle köögisaarele.

„Sa oled ärkvel?“ küsis ta üllatunult. Korts vormikate kulmude vahel oli tagasi.

Faye ei vastanud, ta tõusis ja astus paar sammu mehe poole. Mehe pilk libises üle naise keha. Ta polnud ammu enam naist selle pilguga vaadanud.

„Tule siia,“ ütles naine pehmel, kõrgel häälel.

Jack pani külmkapiukse kinni ja köök vajus jälle pimedusse. Kuid linnavalgusest piisas, et nad teineteist näeksid. Mees tuli ümber köögisaare, kuivatas käeseljaga huuled ja kummardus, et naist suudelda. Kuid naine keeras näo ära ja surus mehe toolile. Nüüd otsustas tema. Kui mees sirutas käe tema seeliku poole, lõi ta selle eemale. Et sekundeid hiljem asetada see oma põlveõndlale. Faye kergitas seelikut, et näidata pitspüksikuid, lootes, et mees tunneb need ära, näeb, et need on samasugused. Nagu sellel. Noorel. Süütul.

Mehe käsi libises ülespoole ja naine ei suutnud oiet alla suruda. Selle asemel, et filmi eeskujul need eest nihutada, rebis mees need puruks. Naine oigas taas, kõrgemalt, ja kummardus üle laua, sellal kui mees püksinööpe avas ja need koos aluspükstega ühe ropsuga alla tõmbas.

Mees võttis naise juustest kinni ja surus ta kõvemini vastu lauda. Vajus talle kogu keharaskusega peale, hammustas teda

valusasti kaelast. Faye tundis apelsinimahla ja lennukis joodud viski lõhna. Mees lükkas otsustavate liigutustega naise jalad laiali, sättis end tema taha ja tungis temasse.

Jack võttis teda kõvasti ja agressiivselt, ja iga tõuke ajal lõi lauplaat naise vahelihasesse. Ta tegi naisele natuke haiget, kuid valu tähendas vabanemist ja võimaldas unustada kõik muu, jättes alles vaid naudingu.

Faye kuulus mehele. Tema nauding oli vaid mehe päralt. Tema keha kuulus talle.

„Ütle, kui tuled,“ lausus naine, põsk vastu paljast lauplaati, millele huulepulk oli jättnud kleepuvad jäljed.

„Nüüd,“ hingeldas Jack.

Faye tõusis mehe ette põlvili. Mees hingas raskelt ja surus kūrva naise avatud suhu. Võttis mõlema käega ta kukla tagant kinni ja surus selle sügavamale. Naine võitles okserefleksiga, püüdis mitte pead ära tõmmata. Ta pidi vaid vastu võtma. Alati vastu võtma.

Faye nägi silme ees stseeni pornofilmist, ja kui Jackil lõpuks lahti läks, nautis ta mehe näol sama ilmet, mis oli olnud õpetajal, kui too noorelt tüdrukult süütuse võttis.

„Tere tulemast koju, kallid,“ ütles Faye pingutatud naeratuse saatel.

See oli üks viimaseid kordi, kui nad abikaasadena teineteisega magasid.

Stockholm, suvi 2001

ESIMESED NÄDALAD STOCKHOLMIS olid olnud üksildased. Kaks aastat pärast kooli lõpetamist jätsin Fjällbacka maha. Nii vaimset kui ka füüsiliselt. Ma poleks saanud sellest klaustrofoobsest kogukonnast kiiremini lahkuda. See kägistas mind oma maaliliste põiktänavate ja uudishimulike inimestega, kelle pilgud ei andnud mulle kunagi asu. Mul oli kaasas viisteist tuhat krooni ja parimad hinded kõigis ainetes.

Oleksin tahtnud teele asuda juba varem. Kuid praktiliste asjade korraldamine võttis rohkem aega kui ma arvasin. Maja müümine, kolast vabanemine, ligitikuvate kummituste peletamine.

Mälestused tegid kõvasti haiget. Kui ma lapsepõlvkodus ringi kõndisin, nägin neid kogu aeg silme ees: Sebastian. Ema. Rääkimata isast. Mul polnud Fjällbackas enam midagi. Peale kuulujuttude. Ja surma.

Toona polnud mul seal kedagi. Praegu samuti mitte. Niisiis pakisin koti ja istusin Stockholmi rongi peale ega vaadanud tagasi.

Ja töötasin, et ei naase siia enam kunagi.

Stockholmi keskjaamas peatusin prügikasti juures, avasin mobiiltelefoni ja viskasin SIM-kaardi minema. Nüüd ei saa mineviku varjud mind enam kunagi kätte. Keegi ei saa mind ähvardada ega jälitada.

Üürisin suvel tuba korteris, mis asus Fältöversteniga samas hoones, inetu kaubanduskeskuse peale ehitatud kortermajas, mille kohta östermalmlased pead vangutades pomisesid, et „see oli sotside süü, nad kohe pidid meie ilusa Östermalmi ära rikkuma“. Kuid selliseid asju ma tol ajal ei teadnud. Olin harjunud Tanumshede ICA Hedemyrsi supermarketiga ja arvasin, et Fältöversten on äge.

Armastasin Stockholmi esimesest hetkest peale. Vaatasin oma seitsmenda korruse aknast ümbruskonna kauneid fassaade, rohelisi parke, ilusaid autosid, ja arvasin, et ühel päeval elan ma mehe,

kolme täiusliku lapse ja koeraga väärikas kaheksateistkümnendast sajandist pärinevas majas.

Minu tulevane mees on kunstnik. Või kirjanik. Või muusik. Sootuks midagi muud kui mu isa. Haritud, intellektuaalne, laia silmaringiga. Ta lõhnab hästi ja riietub kenasti. On teistega pisut kinnine, kuid mitte iial minuga, sest ma olen ainus, kes teda mõistab.

Esimestel pikkadel, valgetel öödel jalutasin Stockholmi tänavatel. Nägin tänavakaklusi, kui vabaõhukohvikud suleti. Kuulsin karjumist, nuttu, naeru. Päästesõidukite sireenide undamist, kui nad kiirustasid ohtusid kõrvaldama ja elusid päästma. Jälgisin hämmeldunult linnalitse oma kõrgete kontsade ja kaheksakümnendate meigiga, lõtvunud kahvatu naha ja süstlajälgedega käsi-vartel, mida nad pikkade varrukatega pluuside ja särkide alla peita üritasid. Küsisin neilt sigaretti ja kujutlesin, mis elu nad elavad. Vabadus kuuluda põhjakihti. Ei mingit ohtu veel sügavamale langeda. Mängisin mõttega ennastki samasse olukorda panna, ainult selleks, et mõista, mida selline elu endast kujutab, ja näha, millised on mehed, kes soetavad tunnikese räpast lähedust Volvodes, mille tagaistmel olid lasteistmed ja kindalaekad täis varumähkmeid ja niisutatud salvrätte.

Umbes sel ajal algas mu elu tõeliselt. Minevikumälestused olid kui ahelad mu jalge ümber. Need koormasid ja häirisid mind ning hoidsid mind tagasi. Kuid iga mu ihurakk väreles uudishimust. Ma seisin vastakuti maailmaga. Kodust kaugel, linnas, millest olin unistanud kogu elu. Ma ei ihanud ju vaid lahkuda. Ma tahtsin ka kuhugi jõuda. Aeglaselt tegin Stockholmist oma linna. See andis mulle lootust, et suudan paraneda ja unustada.

Juuli alguses sõitis mu üürileandja, pensionärist õpetaja, Norrlandi lapselapsi vaatama.

„Ei mingeid külalisi,“ ütles ta rangelt enne ukse sulgemist.

„Ei mingeid külalisi,“ vastasin kuulekalt.

Tol õhtul lõin end üles ja jõin ta napsipudelid tühjaks. Džinn ja viski. Kirsiliköör ja Amarula. Need maitsesid vastikult, kuid sellest polnud lugu, tahtsin vaid kaifi, joovet, mis tõotas unustust ja tulvas kui soojus läbi mu keha.

Kui olin end julgeks joonud, tõmbasin selga puuvillase kleidi ja jalutasin Stureplanile. Pärast hetkelist kõhklemist istusin mõnusa olemisega välirestorani maha. Tuttavad näod, mida olin vaid telekast näinud, uitasid mööda. Napsist ja suvest joobunult naerdes.

Kesköö paiku sättisin end teisele poole teed ööklubi järjekorda. Öhkkond oli rahutu ja ma polnud kindel, kas pääsengi sisse. Üritasin matkida inimesi enda ümber. Käituda nagu nemad, kuigi tagantjärele mõistan, et ka nemad pidid olema turistid. Sama võõrad kui mina, kuigi nad teesklesid, et on omad joped.

Kuulsin selja taga naeru. Paar minuvanust tüüpi trügisid järjekorras ette ja läksid valvurite juurde. Noogutus ja käesurumine. Kõigi pilgud puhkasid neil, armukadedalt ja huvitatult. Tundidepikkune ettevalmistumine ja kõkutamine roosat veini rüübates, et seejärel köie taga seista ja külmetada. Ja ometi oli see nii lihtne. Kui sa vaid olid keegi.

Erinevalt minust olid need poisid inimesed, keda nähti, austati ja kuulda võeti. Nad olid Keegi. Siis ja seal otsustasin, et minustki saab Keegi.

Samal hetkel keeras üks poistest ringi ja uuris rahvamassi, millest ta just möödunud oli. Meie pilgud kohtusid.

Pöörasin pea ära ja hakkasin kotist sigaretti otsima. Ma ei tahtnud tobe välja näha, ei tahtnud olla see, kes ma olin – maakas esimest korda linnaööklubis. Varastatud džinnist ja Amarulast vintis. Kuid järgmisel hetkel seisis ta mu ees. Pöetud pea, lahked, sini-sed silmad. Kergelt väljaulatuvad kõrvad. Ta kandis beeži särki ja tumedaid teksaseid.

„Mis su nimi on?“

„Matilda,“ vastasin.

Nimi, mida ma vihkasin. Nimi, mis kuulus teise aega, teisele inimesele. Kellelegi, kes kaua aega polnud enam mina. Kellelegi, kelle olin maha jätnud, kui Stockholmi rongi peale astusin.

„Mina olen Viktor. Kas sa oled siin üksi?“

Ma ei vastanud.

„Tule siia ja seisa valvurite juurde,“ ütles ta.

„Ma pole listis,“ pomisesin.

„Mina samuti mitte.“

Pimestav naeratus. Ma murdsin end järjekorrast välja. Pälvisin armukadedaid, igatsevaid pilke tüdrukutel, kes kandsid liiga vähe riideid, ja poistelt, kes olid liialdanud soenguvahaga.

„Ta on minuga.“

Lihamägi ukse ees tõstis köie ja ütles: „Tere tulemast.“

Viktor võttis rahvasummas mu käe ja tõmbas mind sügavamale pimedusse. Inimvarjud, vilkuv värviline valgus, tümpsuv bass, väänlevad kehad, tants. Me sättisime end baarileti otsa ja Viktor viipas baarimehele.

„Mida sa juua soovid?“ küsis ta.

Likööri läila maitse endiselt suus, vastasin: „Õlut.“

„Tore, mulle meeldib, kui tüdrukud õlut joovad. Kõrgem klass.“

„Eks ta ole. Kõva sõna.“

Ta ulatas mulle Heinekeni. Tõstis tunnustavalt pudeli. Ma naeratasin ja võtsin lonksu.

„Mida sa elult ootad, Matilda?“ küsis ta.

„Tahan kellekski saada,“ vastasin. Hetkegi mõtlemata.

„Sa juba oled keegi.“

„Kellekski teiseks.“

„Ma ei näe, et sul midagi viga oleks.“

Viktor tegi paar tantsusammu, nõksutas muusika taktis pead.

„Millest sina siis unistad?“

„Mina? Tahan lihtsalt muusikat mängida.“

„Kas sa oled muusik?“

Pidin end tema poole küünitama ja häält tõstma, et midagi kuulda.

„Olen DJ. Kuid täna õhtul olen vaba. Ma mängin homme. Siis olen seal üleval.“

Vaatasin, millele ta osutab. Väikesel laval plaadimängija taga seisis poiss, kellega Viktor siia oli tulnud, ja keerutas plaate. Mõne hetke pärast tuli ta meie juurde. Ütles, et ta nimi on Axel. Ta tundus olevat hea ja ohutu.

„Meeldiv tutvuda, Matilda,“ ütles ta ja ulatas käe.

Mõtlesin, kui väga nad erinevad minu kodukandi poistest. Stiilsed. Sõnaosavad. Axel tellis joogi ja kadus. Lõime Viktoriga pudelid kokku. Minu õlu hakkas otsa saama.

„Enne mängu homme õhtul toimub meil sõpradega väike eel-
pidu. Sa ei taha läbi astuda?“

„Võib-olla,“ vastasin, ja jäin teda mõtlikult vaatama. „Miks sa
tahtsid, et ma sinuga sisse tuleksin?“

Jõin demonstratiivselt pudeli tühjaks. Lootsin, et ta tellib
juurde. Mida ta tegigi. Ühe mulle ja ühe endale. Siis vastas ta mu
küsimusele. Tema sinised silmad hiilgasid pimeduses.

„Sest sa oled armas. Ja sa nägid üksildane välja. Kas sa
kahetsed?“

„Ei, üldse mitte.“

Ta koukis tagataskust Marlboro paki ja pakkus mulle siga-
retti. Mul polnud selle vastu midagi, sest siis pidasid minu omad
natuke kauem vastu. Viieteistkümnest tuhandest, mis maja müü-
gist üle jäi, kui laenu ja kõik muu makstud said, polnud enam
suurt midagi alles.

Meie käed puutusid kokku, kui ta mu suitsule tuld pakkus.
Tema käsi oli soe ja päevitunud. Ma tundsin sellest puudutusest
puudust kohe, kui see katkes.

„Sul on kurvad silmad, kas tead?“ küsis ta ja tõmbas oma siga-
retist sügava mahvi.

„Mida sa silmas pead?“

„Et sinus on mingi kurbus. Minu meelest on see ilus. Inimesed,
kes on lakkamatult lõbusad, tüütavad mind. Me pole loodud kogu
aeg õnnelikud olema, nii võib maailm seisma jääda.“

Ma ei öelnud midagi. Arvasin, et ta teeb nalja.

Korruga hakkas mul pea ringi käima. Otsustasin mälestuse
röövida, kummardusin tema poole, võtsin ta kukla tagant kinni
ja tõmbasin ta näo vastu enda oma. Žest, mis jättis minust pisut
enesekindlama mulje kui ma tegelikult olen. Meie huuled kohtu-
sid. Ta maitstes Marlboro ja õlle järele ja suudles hästi. Pehmelt,
kuid intensiivselt.

„Kas lähme minu poole?“ küsis ta.

JACK ISTUS OMA tumesinises hommikumantlis köögilaua ääres ja luges Dagens Industrit. Ta ei tõstnud isegi pead, kui Faye kööki astus, kuid naine oli mehe stressikäitumisega harjunud. Tema vastutuskoomat ja tööl veedetud tunde arvestades oli ta nädalavahetuse hommikutel rahu ja vaikuse ära teeninud.

Neljasajaruutmeetrine korter, mis oli kokku ehitatud neljast korterist, mõjus klaustrofoobsena, kui Jack rahu vajas. Faye ei teadnud ikka veel, kuidas sellistel päevadel käituda.

Sõites autos kodu poole Lidingöst, kuhu ta oli Julienne'i eelkoolikaaslase poole mängima viinud, oli ta ette kujutanud, et nad veedavad pärastlõuna Jackiga koos. Kahekesi. Ronivad voodisse, vaatavad telekast mõnd saadet, mida nad ühiselt tobeduse ja labasuse pärast kiruda saavad. Ta tahtis kuulda, kuidas Jacki nädal möödus. Jalutada käsikäes Djurgårdenis.

Rääkida, nagu neil vanasti kombeks oli.

Ta koristas laualt enda ja Julienne'i hommikusöögi. Hommikuhelbed olid hapupiimas pehmeks läinud. Ta vihkas pehmete helveste haput lõhna ja surus lapiga lauda puhastades iiveldust alla.

Köögisäär oli leivapuru täis ja lauaserval võitles gravitatsiooniga pooleldi söödud võileib. Ainus, mis seda kinni hoidis, oli võipool vastu lauda.

„Kas sa ei võiks lauda ära koristada enne, kui minema sõidad?“ ütles Jack pilku ajalehelt tõstmata. „Me ei pea ju ometi ka nädalavahetusteks koduabilist palkama.“

„Andesta.“ Faye neelas klombi kurgus alla ja pühkis Wettexi lapiga valamü üle. „Julienne tahtis teele asuda. Ta karjus nagu pöörane.“

Jack ümises ja jätkas lugemist. Ta oli pärast jooksuringi duši all käinud. Lõhnas hurmavalt Armani Code'i järele – seda parfüümi kandis ta juba siis, kui nad tutvusid. Julienne oli olnud pettunud, et ta isaga kohtuda ei saanud, kuid mees oli juba lahkunud, kui

ta ärkas, ega jõudnud tagasi enne, kui Faye oli lapse ära viinud. Hommik oli olnud närviline. Ükski neljast pakutud hommikusöögivalikust polnud lapsele meeltemööda, ja riietumine oli olnud piinarikas, higinne maraton.

Kuid köögilaud oli nüüd puhas. Sõja järelkajad koristatud.

Faye pani lapi valamusse ja uuris laua ääres istuvat Jacki. Kuigi too oli pikk, sportlik, vastutustundlik, mainekas mees, kel olid kõik eduks vajalikud klassikalised omadused, oli ta mitmes mõttes endiselt poiss. Naine oli ainus, kes nägi teda sellisena, nagu too tegelikult oli.

Faye jääb teda alati armastama, mis ka ei juhtuks.

„Varsti on aeg juukseid lõigata, kallid.“

Ta sirutas käe ja sai kätte mõned niisked juuksekarvad, enne kui mees pea ära tõmbas.

„Mul pole aega. See laienemine on keeruline ja ma pean täielikult pühendumata. Ma ei saa iga veerand tunni tagant juuksurisse joosta nagu sina.“

Faye istus mehe kõrvale toolile. Käed vajusid sülle. Ta üritas meelde tuletada, millal ta viimati juuksuris käis.

„Tahad sellest rääkida?“

„Millest?“

„Compare'ist.“

Mees tõstis aeglaselt pilgu ajalehelt Fayele. Ta vangutas pead ja ohkas. Faye kahetses, et ta üldse midagi oli öelnud. Kahetses, et ei jätkanud leivapuru koristamist laualt. Siiski tegi ta veel ühe katse.

„Vanasti tahtsid sa ...“

Jack võpatas ja langetas ajalehe. Mõne millimeetri jagu liiga pikk tukk langes näole ja ta rapsas ärritunud peaga. Miks naine teda juba rahule ei jäta? Koristagu oma köögilauda. Olgu sale ja ilus ja julgustav. Mees oli nädal otsa töötanud. Kui naine teda tunneks, teaks ta, et mees sulgeks end parema meelega tornituppa, et tööd jätkata. Tema ja Julienne'i pärast. Et neil oleks hea. Sest see on nende eesmärk. Mitte tema. Nende.

„Mis kasu on rääkimisest? Sa ei tea ju ärist enam midagi. Nii on lood kiiresti riknevate kaupadega. Loorberitele ei tohi puhkama jääda.“

Faye näppis oma abielusõrmust. Keerutas seda ringi.

Kui ta poleks midagi öelnud, oleks pärastlõuna kujunenud selliseks, nagu ta lootis. Kuid ta oli ühe rumala küsimusega selle kõik minema visanud. Ja ometi teadis ta paremini.

„Tead sa üldse, kes Rootsi majandusminister on?“ küsis mees.

„Mikael Damberg,“ vastas Faye instinktiivselt. Instinktiivselt ja õigesti.

Kui ta Jacki pilku nägi, kahetses ta öeldut. Miks ta ei võiks lihtsalt suud pidada?

„Olgu. Varsti jõustub uus seadus. Tead, mis seadus see on?“

Faye teadis. Kuid ta raputas aeglaselt pead.

„Ei, seda sa muidugi ei tea,“ ütles Jack. „Ettevõtted peavad nüüd oma liitujatele lepingu lõppemisest kuu aega ette teatama. Varem tiksus asi lihtsalt edasi. Tead, mida see tähendab?“

Muidugi ta teadis. Ta oleks võinud peast öelda, mida see Compare'ile maksma läheb. Kuid Faye armastas meest. Ta istus oma miljoniköögis koos mehega, kes oli poiss mehekehas, mehega, keda tundis vaid tema ja keda ta armastas üle kõige. Niisiis raputas ta pead. Ta oleks pidanud ütleva, et Lesandro AB, väiksem võrguettevõtte, mis kuulus Compare'ile, kaotab umbes kaks-kümmend protsenti klientidest, kellele varem oleks teenust lihtsalt edasi osutatud. Käive väheneb umbkaudu viissada miljonit aastas. Kahesaja miljoni suuruse kasumi juures.

Naine raputas vaid pead.

Ja näppis abielusõrmust.

„Sa ei tea,“ ütles Jack lõpuks. „Kas sa lased mul nüüd lugeda?“

Ta tõstis ajalehe ja süvenes taas oma numbrite, aktsiahindade, eelisostuemissioonide ja ettevõtete omandamise maailma, millele naine oli Handelsis pühendanud kolm aastat, enne kui ta lahkus. Jacki pärast. Firma pärast. Perekonna pärast.

Ta loputas nõudepesulappi kraanivee all, korjas palja käega vetinud hommikuhelbed ja leivapuru valamust välja ja viskas prügi-kasti. Selja taga kuulis ta Jacki ajalehe krabinat. Ta pani vaikselt kapiukse kinni, et meest mitte segada.

Stockholm, suvi 2001

VIKTOR BLOMIL OLI kaelal helepruun sünnimärk ja lai päevitunud selg. Ta magas sügavalt ja mul oli piisavalt aega, et uurida nii teda kui ka tuba, milles me magasime. Aknal polnud kardinat ees ja peale suure voodi oli toas vaid üks tool, millele oli kuhjatud musti riideid. Päike moodustas prismsid, mis tantsisid valgetel seintel. Minu paljad jalad olid mähitud niiskesse ja määrdunud linasse. Heitsin selle pealt, keerasin ümber keha nagu käterätiku, ja avasin vaikselt magamistoa ukse. Kasinalt sisustatud kahekorruseline korter, mille Viktor ja Axel olid suveks üürinud, asus Gärdetis, Brantingsgatanil, võttes enda alla esimese ja teise korruse. Väljas oli väike aed laua, puidust toolide ja kuppelgrilliga. Laual oli tühjaksjoodud Fanta purk, mis oli konisid ääreni täis.

Axeli magamistoaast kostis valju norskamist. Alumisel korru- sel oli elutuba ja köök. Läksin sinna, tegin kohvi ja võtsin põran- dale visatud käekotist sigaretid. Võtsin kohvi ja suitsupaki kaasa ja vajusin aiatoolile.

Minu ees laius Tessinparken. Päike oli endiselt madalal ja sun- dis mind silmi kissitama. Ma ei tahtnud olla tülikas ja pealetükkiv. See jutt, et Viktor tahab mind oma peol näha, oli raudselt tühi jutt. Et mind voodisse saada. Olin kõrtsides kõrgelennulisemaidki lubadusi kuulnud. Paistis, et Viktoril oli minuga tore. Ja minul temaga. Kuid parem on asi sinnapaika jätta. Kustutasin sigareti Fanta purki ja tõusin, et oma riided üles otsida. Samal ajal avanes mu taga uks.

„Seal sa mul oledki,“ ütles Viktor uniselt. „Kas sul suitsu on?“

Ulatasin sigareti. Ta istus toolile, millelt ma just olin tõusnud, ja pilgutas päikese poole vaadates silmi. Istusin tema kõrvale.

„Pidin just minema hakkama,“ ütlesin.

Olin valmis ta näol kergendust nägema. Tänuhakkust, et ma pole mingi pealetükkiv tibi, selline, kes ei saa aru, millal on aeg astuma hakata.

Kuid Viktor üllatas mind.

„Minema?“ hüüatas ta. „Miks ometi?“

„Ma ei ela ju siin.“

„Ja siis?“

„Te Axeliga ei taha ju ometi mind siin ringi jooksmas näha. Ma ei taha olla tüütu plika, kellest te kuidagi lahti ei saa.“

Viktor pööras pilgu minult ja vaatas Tessinparkenil ringi. Surusin alla kihu silitada turritavaid karvu tema paljaksagetud pealael. Fotolt tema magamistoa seinal selgus, et tal on paksud, lokkis juuksed, kui need on välja kasvanud. Ta istus vaikselt, ja hetkeks arvasin, et olin temast läbi näinud. Et teda on sama kerge lugeda kui teisi poisse.

Lõpuks ütles ta:

„Ma ei tea, kuidas poisid sind kohelnud on, ja kuidas käivad asjad seal, kust sa pärit oled, aga minu meelest oled sa ilus. Sa oled teistsugune, ehe. Kui sa minna tahad, võid seda muidugi teha, aga minu meelest oleks tore, kui sa natukeseks ajaks siia jääksid. Mõtlesin minna ja meile Seven Elevenist *croissant*'e ja mahla tuua, ja siis millalgi pitsat tellida.“

„Okei.“ Vastus tuli enne, kui järele mõelda jõudsin.

Herilane lendas mu näost mööda. Ajasin selle minema, ma polnud kunagi herilasi kartnud. Maailmas on hullemaidki asju, mida karta.

„Okei? Tõsiselt, mis poistega sa siamaani käinud oled?“

„Kodus on poisid ... ma ei tea. Nad tahavad sinuga magada, aga siis on aeg minna. Neil on järgmisel päeval muudki teha.“

Ma ei rääkinud pilkudest. Sõnadest. Häbist, mida kandma pidin, kuigi see ei kuulunud mulle. Keha andmine sellele, kes seda tahtis, oli tühiasi võrreldes kõige muuga.

Viktor tõstis käe päikesevarjuks silmade ette.

„Kaua sa Stockholmis oled olnud?“

„Kuu aega.“

„Tere tulemast.“

„Tänan.“

* * *

Kella seitsme ajal hakkas inimesi korterisse tulvama. Enamik neist olid mõni aasta vanemad kui mina, ja alguses tundsin end kohmetuna. Viktor kadus rahva hulka ja ma jäin Axeliga aialaua äärde istuma. Rüüpasin jooki ja suitsetasin, sellal kui Axel rääkis, kuidas nad Viktoriga möödunud suvel seljakotireisil käisid, tema kirjeldused panid mind naerust kiljuma. Meiega liitus kaks tüdrukut, kes ütlesid, et nad on Julia ja Sara. Julial olid pikad pruunid juuksed ja rohelised silmad, ja tal oli seljas ilus, tumesinine kleit. Sara kandis teksaseelikut ja valget särki, ja tema blondid juuksed olid sassis krundi keeratud.

„Mul on sügise ees selline hirm,“ ütles Julia end ettepoole kallutades. „Tahaksin siit jalga lasta, vähemalt sabatiaastaks, aga isa ei luba. Ta saab vihaseks, kui ma teema üles võtan. Kurat, kuidas ma Lundi vihkan.“

„Vaeseke,“ ütles Sara suitsurõngaid puhudes.

„Soovin, et mu hinded võimaldaksid mul Stockholmi Majandusülikooli pääseda. Aga tühja kah. Täna õhtul lõbutseme.“

Julia ajas selja sirgu ja vaatas mind, nagu oleks ta mind äsja märganud.

„Mis tööd sina teed?“

Ma kõhatasin. Puhusin suitsu välja. Mul polnud mingit tahtmist jagada oma plaane inimestega, keda olin äsja kohanud.

„Ma ei tee praegu midagi erilist.“

„Mõnus. Aga sa tahad õppida?“

Olin Stockholmis mitmeid edasiõppimisvõimalusi uurinud, niiis noogutasin. Mõtlesin oma pangaarvele, mis muutus murettekitavalt aina tühjemaks.

„Olen sellele mõelnud. Aga vastuse saamine võtab aega.“

„Kuidas sa Axelit tunnend?“

Küsjaks oli see teine, Sara, kes peaga Axeli poole nikutas.

„Tutvusin Viktoriga, kui teate, kes ta on, eile Buddha baaris.“

„Kas sa magasid siin?“

Noogutasin.

Nad suitsetasid oma sigaretid lõpuni ja istusid hetke vaikides, enne kui tõusid.